

4. Руководство к своду знаний по управлению проектами / Project Management Institute, Inc. [4-е изд.]. – Project Management Institute, Inc. 14 Campus Boulevard Newtown Square, Pennsylvania 19073-3299 USA, 2008. – 464 с.
5. A Guidebook of Project & Program Management for Enterprise Innovation. – PMAJ. – [Електронний ресурс.] – Режим доступу: <http://www.pmaj.or.jp/ENG/index.htm>.
6. Словник-довідник з питань управління проектами / Бушуев С.Д. Українська асоціація управління проектами. – К.: Видавничий дім „Деловая Украина”, 2001. – 640 с.
7. Креативные технологии управления проектами и программами [Текст]: монографія / Бушуев С.Д., Бушуева Н.С., Бабаев И.А. и др. – К.: «Саммит-Книга», 2010. – 768 с.
8. Ноздріна, Л.В. Управління проектами [Текст] / Ноздріна Л.В., Ящук В.І., Полотай О.І. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 432 с.
9. Грабовый, П.Г. Риски в современном бизнесе [Текст] / Грабовый П.Г., Петрова С.Н., Полтавцев С.И. – М.: Аланс, 1994. – 200 с.
10. Бушуев, С.Д. Управление проектами: основы проф. знаний и система оценки компетентности проект. менеджеров (National Competence Baseline, NCB UA Version 3.1) / С.Д. Бушуев, Н.С. Бушуева. – Изд. 2-е. – К.: ІРІДІУМ, 2010. – 208 с.
11. Керівництво з управління інноваційними проектами і програмами організацій: монографія. Переклад на українську мову під редакцією проф. Ярошенка Ф.О. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://edu.minfin.gov.ua/P2M/Pages/Codex.aspx>.
12. Управление проектами [Текст] / Ильин Н.И., Лукманова И.Г. и др. – СПб.: «Два-Три», 1996. – 610 с.
13. Шапиро, В.Д. Управление проектами / В.Д. Шапиро. – СПб.: Два-три, 1993. – 443 с.
14. Данченко, О.Б. Огляд методів аналізу ризиків в проектах [Текст] / О.Б. Данченко, В.О. Занора // Управління проектами та розвиток виробництва: Зб.наук.пр. – Луганськ: вид-во СНУ ім. В.Даля, 2007. – № 1(21). – С. 57-64.
15. Ермасова, Н.Б. Риск-менеджмент организации [Текст] / Н.Б. Ермасова. – М.: Издательство «Альфа-Пресс», 2005. – 240 с.

Рецензент статті
д.т.н., проф. Тесля Ю.М.

Стаття надійшла до редакції
12.02.2014 р.

УДК 614.8:574.2

Ю.П. Стародуб, А.П. Гаврись, Я.І. Федюк

СТРУКТУРА ТА МЕТОДОЛОГІЯ УПРАВЛІННЯ РИЗИКАМИ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЙ ПРИРОДНОГО ТА ТЕХНОГЕННОГО ХАРАКТЕРУ

Проведені дослідження, порівняння і вивчення існуючих методів управління ризиками. Складений алгоритм управління ризиками, що враховує попередні дослідження, їх недоліки і напрацювання авторів. По загальному алгоритму розроблена методика управління ризиками надзвичайних ситуацій природного і техногенного характеру, що дозволяє конкретизувати і прискорити етапи оцінки ризиків, що полегшить їх ліквідацію або зниження. Рис. 3, дж. 15.

Ключові слова: управління ризиками, методи управління, структура системи управління, ліквідація ризиків, зниження ризиків, надзвичайна ситуація, оцінка ризиків.

JEL D81

ВСТУП

Постановка проблеми та аналіз останніх досліджень. У світі наростає занепокоєння в зв'язку з зростаючою кількістю щорічно виникаючих надзвичайних ситуацій (НС) природного та техногенного характеру, а також – із

збільшенням їх впливу на території проживання людей. Обставини, що склалися, вимагають вжиття заходів щодо вдосконалення управління їх безпекою.

В якості заходів рекомендується здійснити на практиці перехід до методів управління, заснованих на аналізі оцінки ризиків як кількісної характеристики небезпеки (для населення та навколишнього середовища) від об'єкта небезпеки в управлінні ризиками надзвичайних ситуацій. При цьому ризики мають оцінюватися не тільки за нормальних умов безаварійної експлуатації, але і при виникненні аварій та катастроф з руйнуванням систем захисних споруд, виходом у навколишнє середовище небезпечних речовин, пожежами, затопленням величезних територій тощо [1, 2-5].

Мета дослідження – розробити методика управління ризиками надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру.

Методи дослідження: аналізу, синтезу, графічного моделювання.

ОСНОВНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Виклад основної частини. В роботі структура системи управління ризиками для різних об'єктів і територій розглядається по різному, включаючи додаткові заходи та методи управління оцінкою ризиків ситуацій природного та техногенного характеру. В загальному випадку структуру системи управління ризиками можна зобразити у вигляді схеми, що приведена на рис. 1.

Структура системи управління включає такі основні елементи [6,7]:

- встановлення рівнів прийняттого ризику, на основі економічних і соціальних факторів, побудова механізмів державного регулювання безпеки;
- моніторинг навколишнього середовища, аналіз ризиків життєдіяльності населення та прогнозування надзвичайних ситуацій;
- прийняття рішень про доцільність проведення заходів захисту;
- раціональний розподіл коштів на запобіжні заходи щодо зниження ризику та заходи щодо зменшення масштабів надзвичайних ситуацій;
- здійснення запобіжних заходів щодо зниження ризику надзвичайних ситуацій і зменшення їх наслідків;
- проведення аварійно-рятувальних та відновлювальних робіт при надзвичайних ситуаціях.

Підхід на основі аналізу ризику, як деякої кількісної оцінки, особливо важливий для регіонів, де зосереджений значний потенціал небезпечних виробництв і об'єктів у поєднанні зі складною інфраструктурою, соціально-політичною ситуацією і недостатнім фінансуванням.

Слід підкреслити, що природний та техногенний ризик вимірюються ймовірнісною величиною людських, чи матеріальних втрат за певний проміжок часу. Завчасне передбачення (прогноз) ризику, виявлення факторів, які впливають на ризик, а також прийняття заходів щодо його зниження шляхом цілеспрямованої зміни цих факторів з врахуванням ефективності прийнятих заходів складає основу управління ризиком [7-10].

У загальному випадку управління ризиком – це розробка та обґрунтування оптимальних програм діяльності, покликаних ефективно реалізувати рішення в галузі забезпечення усунення небезпеки. Головні елементи такої діяльності – процес забезпечення нормального функціонування об'єктів, оптимального розподілу обмежених ресурсів та процес зниження різних видів ризиків з метою досягнення такого рівня безпеки населення та навколишнього середовища, який можливий з точки зору впливу соціальних і економічних факторів. Цей процес складається з багатьох підпроцесів що взаємопов'язані між собою, які разом утворюють один великий процес управління ризиком надзвичайних ситуацій [2,11-15].

Даний процес можна зобразити у вигляді алгоритму на рис. 2.

Рис. 1. Структура системи управління ризиками

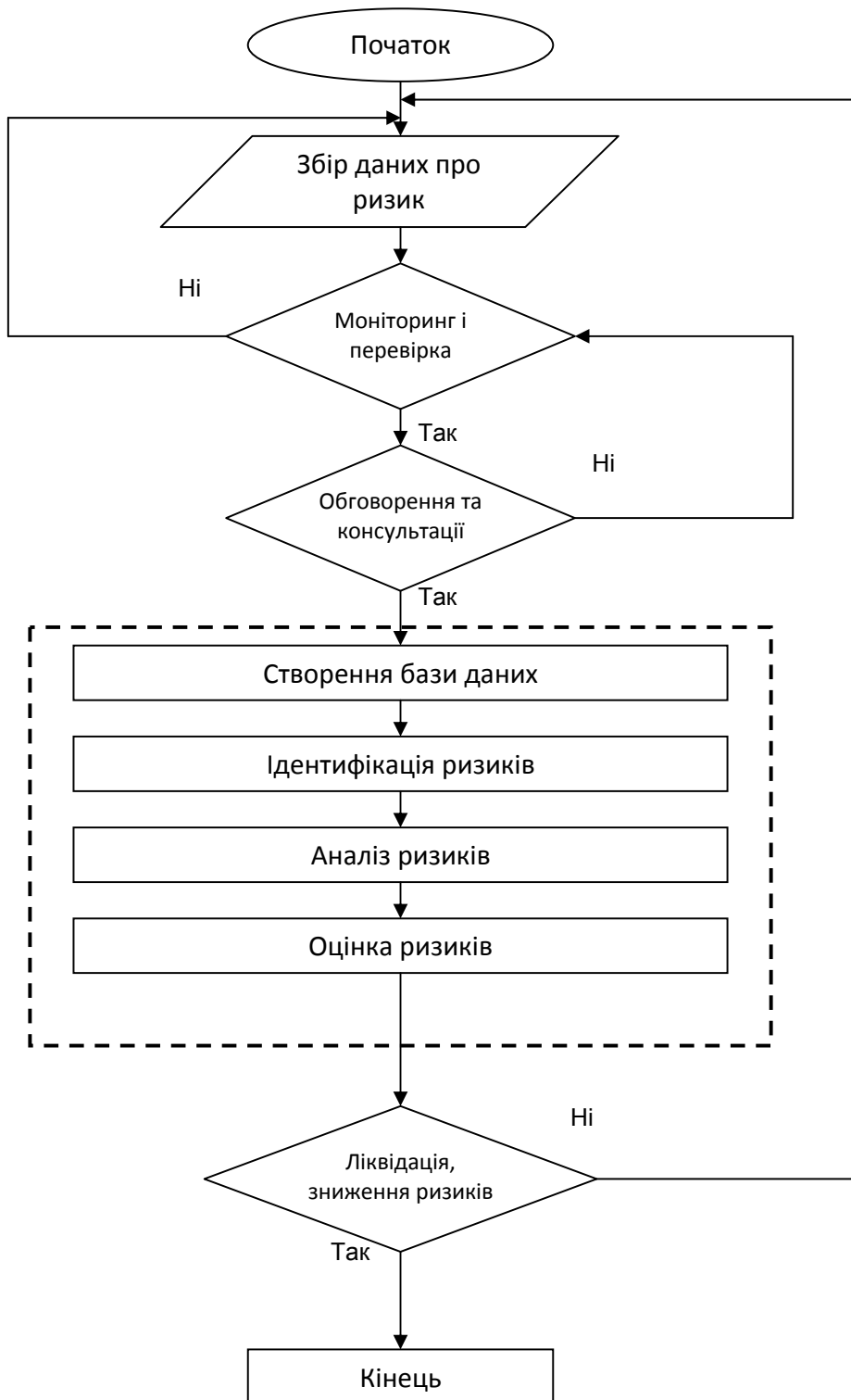

Рис. 2. Алгоритм процесу управління ризиками

Алгоритм стверджує наступне: після збору інформації про ризик і при моніторингу та перевірці даних про ризик отримуємо можливість перейти до наступного етапу – обговорення та консультацій. Якщо ж моніторинг та перевірка даних неможлива, потрібно повернутися до збору інформації.

Після обговорення та консультацій щодо надзвичайних ситуацій можливо переходити до блоку оцінювання ризиків. Цей блок складається зі створення бази даних, ідентифікації ризиків, аналізу ризиків та оцінки ризиків. Після закінчення блоку оцінювання ризиків переходимо до етапу зниження ризиків. Якщо на етапі обговорення та консультацій з експертами рішення неможливі за наявності малої кількості інформації про ризики необхідно перейти до попереднього етапу.

Якщо на етапі ліквідації та зниження ризику даний ризик знизити неможливо, необхідно повернутися до етапу повторного збору інформації з ретельнішим її дослідженням. Коли ж алгоритм призвів до уникнення ризику НС, процес вважається завершеним.

Розглянемо методологію оцінки ризиків надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру згідно загального алгоритму процесу управління ризиками, що дасть змогу оцінювати ризик НС з більшою достовірністю і точністю.

На першому етапі створення бази даних збирається вся можлива інформація про ризики, яку потрібно опрацювати для встановлення подальших висновків та рішень у напрямку зниження або уникнення ризиків. Етап складається з достовірних і об'єктивних даних та інформації, про ведення критеріїв відповідності безпеки до ступеня ризику, дослідження усіх проблемних та ключових елементів, а також присутності зацікавлених сторін, які доповнюють або спростовують вище перераховану інформацію (рисунок 3). Як результат вище описаних дій створюється оціночна група, що працюватиме на усіх етапах оцінювання ризику.

Другим кроком, як показано на рис. 3, є великий блок оцінювання ризику, що складається з ідентифікації, аналізу та оцінки ризиків. Під час ідентифікації ризиків розглядаємо наступні пункти:

1. Сценарії надзвичайних ситуацій.
2. Причини виникнення, можливі заходи профілактики та забезпечення готовності до попередження НС, а також заходи реагування та відновлення після них.
3. Подальші можливі розвиги сценарію НС.

Наступним етапом даного блоку є аналіз і оцінювання ризиків. До аналізу ризиків включають елементи контролю наявного ступеня ризиків, висновки та передбачення на найближчий період, ранжування ризиків та впевненість у достовірності всіх попередніх даних і зроблених на основі них висновків.

Третім етапом блоку оцінювання ризиків є сама оцінка ризику. Під час цього кроку має дотримуватися принцип оцінки ризику за мінімально можливим ступенем ризику, оскільки при зниженні ризику не повинні враховуватися заходи зниження однієї з складових ризику, а зниження в цілому. На даному етапі переглядаються всі зареєстровані ризики для підтвердження попереднього кроку. При цьому ставиться питання, чи необхідний подальший аналіз? Якщо аналіз – недостатній, проводиться ще один детальний аналіз ризиків з доробкою кроку оцінки ризиків з початку. Коли подальший аналіз не потрібний, як результат оцінки приймається рішення про ліквідацію чи зниження ризику.

На етапі зниження ризику приймаються визначені заходи, що призначені для зниження ризику до мінімального ступеня або взагалі його ліквідації. Після цього проводяться постійні роботи з моніторингу та перевірки ліквідованих (знижених) ризиків для попередження їх виникнення.

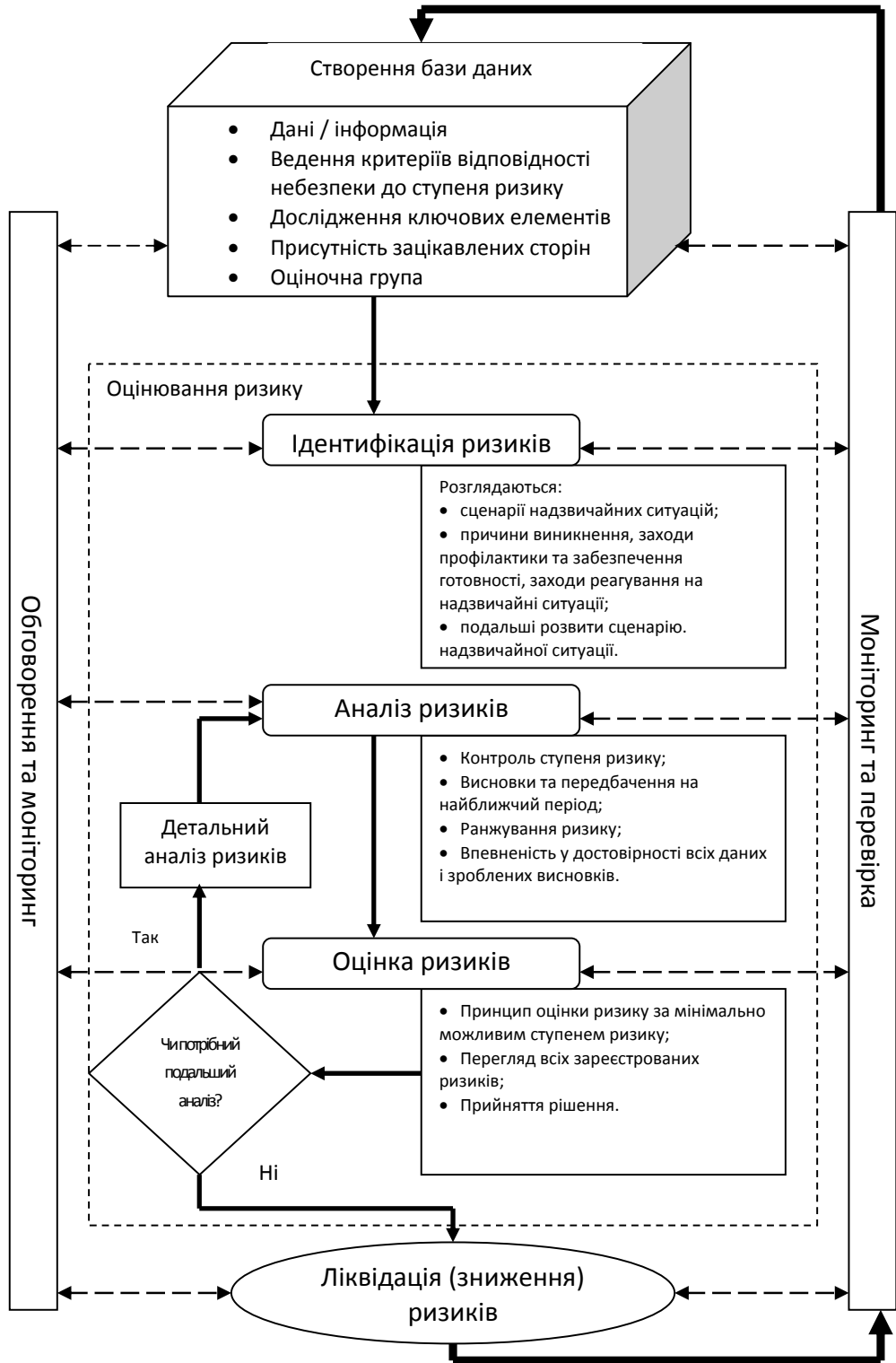

Рис. 3. Методологія управління ризиками надзвичайних ситуацій

При виконанні усіх етапів управління оцінкою ризиків надзвичайних ситуацій природного та техногенного характеру ведеться постійне обговорення та консультування з експертами, а також постійний контроль та перевірка досліджуваних ризиків.

Остаточо у графічному вигляді методологію управління оцінкою ризиків надзвичайних ситуацій зображуємо у вигляді блок-схеми, що на рис. 3.

ОБГОВОРЕННЯ

Висновки. Вище наведена методика розроблена з врахуванням недоліків, а також проблемних етапів попередньо розроблених алгоритмів. Вона включає додаткові етапи, які на думку авторів необхідні в процесі управління ризиками. На основі викладеної методики питання оцінки ризиків надзвичайних ситуацій стають більш зрозумілими, а також можуть проводитися в коротші терміни заходи, що дають змогу ліквідувати або зменшити ризики до початку зростання їх ступеню до недопустимої межі. З подальшим розвитком технологій та виникненням покращених методик та методів наукових досліджень методика оцінки та дослідження ризиків надзвичайних ситуацій стає простішою та доступнішою.

ЛІТЕРАТУРА

1. Бегун, В.В. Визначення ризику як міри небезпеки потенційно небезпечних об'єктів [Текст] / В.В. Бегун // Актуальні проблеми цивільного захисту. Тези VI Всеукраїнської науково-практичної конференції рятувальників. – К., 2004. – С.23-25.
2. National Emergency Risk Assessment Guidelines [Electronic resource] // Tasmanian State Emergency Service, Hobart, 2010: National Emergency Management Committee. – Mode of access: WWW.URL: <http://www.em.gov.au/Documents/National%20Emergency%20Risk%20Assessment%20Guidelines%20October%202010.PDF>.
3. Подрезов, Ю.В. Методологические основы прогнозирования динамик чрезвычайных лесопожарных ситуаций [Текст] / Ю.В. Подрезов, М.А. Шахраманьян. – М: ВНИИ ГОЧС, 2001. – 266 с.
4. Доррер, Г.А. Математические модели лесных пожаров: Основные понятия, классификация, требования. Прогнозирование лесных пожаров [Текст] / Г.А. Доррер, Н.П. Курбатский. – Красноярск: ИЛИД СО АН СССР, 1978. – С. 5-25.
5. Рак, Ю.П. Управління ризиком проектування стадіонів до Євро-2012 на концептуальній стадії життєвого циклу проекту / Рак Ю.П., Зачко О.Б., Івануса А.І. // Управління програмами приватно-державного партнерства з метою стабілізації розвитку України: зб. тез Міжн. конф. "Управління проектами у розвитку суспільства". – К.: КНУБА, УАУП, АУП, 2011. – С. 180-181.
6. Рак, Ю.П. Якісна оцінка ризиків виникнення надзвичайних ситуацій на потенційно небезпечних об'єктах методами "дерева подій" та "дерева відмов" / Ю.П. Рак, В.О. Скакун // Earth Observations for Sustainable Development and Security 2010: зб. тез Другої всеукр. конф. із запрошенням іноземних учасників. – К.: НАН України, 2010. – С. 124-129.
7. Рак Ю.П. Ідентифікація загроз техногенній безпеці на основі методологій управління ризиками у регіональному проекті / Ю.П. Рак, В.О. Скакун // Матер. 12-ої всеукр. наук.-практ. конф. рятувальників. – К.: ІДУЦЗ НУЦЗУ, 2010. – С. 378-383.
8. AS/NZS Risk Management Standart 4360 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.riskmanagement.com.au>.
9. Publications Risk Management Standart [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.airmic.com/publications>.
10. Enterprise Risk Management – Integrated Framework [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.coso.org/publications.htm>.
11. Стандарт ризик-менеджменту Федерації європейських асоціацій з ризик менеджменту (Risk Management Standard, FERMA – р.6) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ferma.eu/Default.aspx?tabid=195>.
12. Хохлов, Н.В. Управление риском / Н.В. Хохлов. – М.: ЮНИТИ-ДАНА, 1999. – 239 с.

13. Вітлінський, В.В. Економічний ризик та методи його вимірювання / Вітлінський В.В., Наконечний С.І., Шарапов О.Д. – К.: КНЕУ, 2000. – 354 с.
14. Немчин, М.С. Використання міжнародних стандартів ризик-менеджменту на вітчизняних підприємствах / М.С. Немчин, В.М. Хобта // Сучасний стан і проблеми інвестиційного розвитку-2008 // Матеріали всеукраїнської науково-практичної конференції студентів і молодих вчених. – Донецьк: ДонНТУ, 2009. – С. 35-36.
15. Кевін, В. Найт Стандарт ISO 31000 на управління ризиком // Стандартизація, сертифікація, якість, 2009. – № 3. – С. 6-8.

Рецензент статті
д.т.н., ст.наук.співроб. Журавчак Л.М.

Стаття надійшла до редакції
04.02.2014 р.

УДК 005.8:681.3

И.С. Барская, П.А. Тесленко, В.Ю. Денисенко

ОСОБЕННОСТИ ПРИНЯТИЯ РЕШЕНИЯ НА ЭТАПЕ ИНИЦИАЦИИ ПРОЕКТОВ СОЗДАНИЯ КОРПОРАТИВНЫХ ИНФОРМАЦИОННЫХ СИСТЕМ

Этап инициации ИТ-проектов характеризуется проблемой выбора: использовать готовое или разрабатывать собственное программное обеспечение. Для каждого из альтернативных вариантов проведен анализ рисков. Разработана сравнительная таблица оценок затрат ресурсов (денежных, человеческих и временных). Предложена процедура поддержки принятия решений в проектах создания корпоративных информационных систем на стадии инициации. Показана ее адекватность. Табл. 2, ист. 16.

Ключевые слова: информационная система, ИТ-проект, успешное внедрение, альтернативные варианты, формирование видения.

JEL O22

ВВЕДЕНИЕ

Постановка проблемы в общем виде и ее связь с важными научными или практическими задачами. Успешное ведение бизнеса любого масштаба на сегодняшний день практически невозможно без использования информационных систем (ИС). Умело спроектированная и внедренная ИС существенно улучшает управляемость предприятия и повышает эффективность его работы. Однако исследования свидетельствуют о том, что лишь около 40% проектов внедрения ИС являются успешными [1, 2]. Остальные же попытки автоматизации либо длятся годами, не принося ожидаемого эффекта, либо полностью сворачиваются. Это обусловлено в первую очередь тем, что современные проекты настолько сложны, что в 80% случаев в процессе создания и внедрения ИС требования к функциональности многократно меняются и уточняются, а также дополняются совершенно новыми блоками, о которых ничего не было известно на начальном этапе [3]. В большинстве случаев не выясненный до конца функционал продукта проекта приводит к многократному увеличению реальных трудозатрат, что, в свою очередь, вызывает непонимание и конфликт между сторонами [4].

Дополнительная сложность заключается в установке заказчиком жестких сроков реализации проекта, хотя зачастую далеко не все подразделения предприятия-заказчика готовы к внедрению ИС. Компенсацию низкой квалификации персонала также приходится закладывать в функционал проекта,